

Του G. D'ANNUNZIO

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Είταν Μάρτης: η καρδιά του Μπίασκο είχε γεμίσει από πάθος αγάπης.

Δυό τρεις νύχτες τώρα δὲ μπόραγε νὰ κλείσῃ μάνι σ' ὄλο του τὸ κορμί ἐνωσθε φτωχίαι, σουβλιές, σὰ νάταν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ξεπετάξουν ἀπὸ τὸ δέρμα του ἀναρίθμητα βλαστάρια, κλώνοι καὶ μπουκέτα ἀπὸ ἀγριοτριαντάφυλλα. Ὡς τὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ του ἔφθανε, ποῖος ξέρει ποῦθε, μιὰ νέα εὐωδία, μιὰν εὐωδία δροσερῆ καὶ διαπεραστὴ τῶν χυμῶν ποῦ ἀναγεννιόντουσαν στούς μικροὺς φράχτες καὶ στίς ἀνθισμένες μυρθαλιές... Μὰ τὴν Ἄγια Βαρβάρα τὴν προστάτισα ἰ τὴν τελευταία φορὰ ποῦ εἶδε τὴ Ζολφίνα. ἦταν, ναί, σὲ μιὰν ἀμυγαλιά ἀπάνω ἀκουμπισμένη κ' ἐκύνταζε τ' ἀνοιχτὰ πανιά μιὰς βάρκας ποῦ εἶταν στὸ πέλαγο. Καὶ τὸ πρόσωπό της εἶταν μιὰ χαρὰ κ' εἶτανε γύρω της ἡ γαλάζια βλῆσθηση τοῦ λιναριοῦ κ' αἰετῶν μάντια της εἶταν ἀνοιχτές δύο ὄμορφες κληματίδες καί, γαρις ἄλλο, καὶ μέσα στὴν καρδιά της εἶταν ἀνθισμένα λουλούδια.

Ἀπάνω στὸ κρεβάτι του ὁ Μπίασκο ξετρελλαμένος ἀναπολοῦσε ὄλο ἐκεῖνο τὸ φῶς, ὄλο ἐκεῖνο τὸ ξεχείλιμα τῆς ἀνοιξιάνικης ζωῆς. Ἡ ἄκοη τῆς Ἀδριατικῆς καὶ κάτω φωτιζότανε πιά ἀπὸ τὰ πρῶτα δειλὰ βλέμματα τῆς αὐγῆς, ὅταν σηκώθηκε καὶ σκαρφάωσε ἀπὸ τὴ ξύλινη σκάλα ὡς τὶς γελινοφολιές, ἀπάνω στὴν κορφὴ τοῦ καμπαριοῦ.

Μὲς στὸν ἀέρα κυμάτιζαν παρόδοξες φωνές, συγκεχυμένες σὰν φρυγαλέα ἀναστενάγματα, σὰν πνοὲς τῶν φύλλων, σὰν θροίσματα τῶν πρασίνων κλαδιῶν, σὰν τὰ φρουφρού τῶν πτερῶν. Τὰ χαμηλά σπιτάκια κοιμόντουσαν ἀκόμα ὁ κάμπος μισοβρισκόταν ἀκόμα σ' ἕναν ὕπνο κὰτ' ἀπ' τὸν ἀνάλαφρό του πέπλο τῶν καταχνιῶν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη καὶ στάσιμη λίμνη, τὰ δέντρα τρεμοσάλευαν στίς αὖρες. Στὸ βάθος, τὰ μενεξεδένια βουνὰ ἔσβηναν σὲ ἀπαλάττες ἀποχωρώσις μέσ ὅταν τερερὸν ὀρίζοντα κ' ἀντίκρου ἦταν ἡ θάλασσα ποῦ λαμποκοποῦσε σὰν μιὰ γραμμὴ ἀπὸ ἀσπλί με κάποιον σκοτεινὸ πέπλο μὲς στὸ μῶροφτο. Καὶ ἔπειτα, στὸ σῆμα, μιὰ δροσερῆ καὶ διάφανη οὐρανία γαλήνη, ὅπου τ' ἄστρα χλωμαίαν ἕνα ἕνα.

Οἱ τρεῖς καμπάνες ἀκούοντες μὲ τίς κούφιες ὀρειχάλκινες κοιλίαι τους, στολιμένες μ' ἀραβουργήματα, προσμένανε τὸ χεῖρι τοῦ Μπίασκο νὰ ἀκορπίσει τούς θριαμβευτικὸς ἀναπαλομῶς του μέσα στίς πνοὲς τῆς αὐγῆς.

Καὶ ὁ Μπίασκο ἔπιασε τὰ σκοινιά. Στὸ πρῶτο τραβήγισμα, ἡ πὶθ βροεῖα καμπάνα, ἡ «Λύκαινα» ἔβγαλε ἕνα παλμὸ βαθύ, ἔπειτα τὸ πλατύ της στόμα ἀνοίχτηκε, ἐανάκλεισε, ἀνοίχτηκε πάλι ἕνα κῆμα ἀπὸ μεταλλικὸς τόνους, ποῦ τὸ ἐπακολούθησε κάποιος παρατεταμένος μυκηθμός, ἔρχυθηκε ἔπάνω σ' ὅλες τίς στένες κ' ὑπλάσθηκε μὲ τὸν ἀέρα σ' ὄλο τὸν κάμπο, σ' ὅλη τὴν ἀκρογναλιά. Καὶ οἱ ἦχοι ἔρχυνόν

τουσαν, ἔρχυνόντουσαν. Ὁ μπρούτζος εἶχε ἀνάψει κ' ἔμοιαζε μ' ἕνα τέρας τρελλὸ ἀπὸ ὀργῆ ἢ ἀπὸ ἀγάπη, ἐκουνιότανε τρομερὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, δείχνοντας διηρηκῶς τὸ ρόγχο του. Κάτω, τὰ κύματα τῶν ἤχων καὶ τὰ κύματα τοῦ φωτός ποῦ δυνάμωνε, σκορποῦσαν τὸν ὕπνο ἀπὸ τοὺς ἀγροῦς, οἱ καταχνιές ἀνέβαιναν σὰν καπνός, χρυσόλαμπαν κ' ἔσβηναν γλυκὰ μέσα στίς πνοὲς ἀνασύνειες. Καὶ, ἔξαφνα, ἕνας ἄλλος ἦχος ξεκαθάρισε: εἶταν τὸ χτύπημα τῆς ἄλλης καμπάνας, τῆς «Στριγγλας», διαπεραστὸ στριγγό, κορτό, παρόμοιο σὰ λυσοσμένο γαγγύσμα, ποῦ ἀπαντᾷ στὸ οὐρλιασμα θηρίου...

Κ' ἔπειτα, τὸ γρήγορο σφυροκόπημα τῆς «Τραγουδίστρας» ἕνα σφυροκόπημα χαρούμενο, καθαρό, γοργὸ καὶ ἀχαλίνωτο, σὰν τὸ χαλίτσι ποῦ πέφτει ἀπάνω στὸ κρούσταλλο. Κι' εἶταν ἀκόμα οἱ μακρομέντοι ἦχοι τῶν ἄλλων καμπαριῶν ποῦ εἶχαν ἔκρησις: τὸ καμπαριῶν τοῦ Σάν Ρόκο, καὶ κάτω, αὐτὸ τὸ κοκκινοπὸ καμπαριῶν, τὸ χαμένο πίσω ἀπ' τίς βαλαντιδές τὸ καμπαριῶν τῆς Σάντα Τερέζα, τὸ καμπαριῶν τοῦ Σάν Φράγκο, αὐτὸ τὸ καμπαριῶν τοῦ μοναστηριοῦ... δέκα, δεκαπέντε μεταλλικὰ στόματα ποῦ σκόρπιζαν μὲς στούς κάμπους τίς ζωηρὲς καὶ χαρούμενες βαριτόνες τοῦ κυριακάτικου ὕμνου, μέσα σ' ἕνα θραμβό φωτός.

Τὸν Μπίασκο αὐτὸς ὁ πανζουρλισμὸς τὸν ἐμεθύσε. Θὰ ἔφραζε νὰ βλῆταε αὐτὸ τὸ χοντροκόκκολο καὶ νευρῶδη καμπανοκορπίσι, μὲ τὴ μεγάλη κοκκινωπὴ ὀδὴ στὸ μέτωπο, νὰ κοιτᾷ τὰ χεῖρια ἀσθμαίνοντας, νὰ κρεμιέται σὰ σκοινιά σὰ μαῖμου, ν' ἀφήνη νὰ τὸν σηκώνη ἢ ἀκαταγώνιστη δύναμη τῆς ἀγαπημένης του «Λύκαινας» ὡς τὸ ἐπάνω σκαλοπάτι, γιὰ νὰ δώσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὰ τελευταία χτυπήματα στὴν «Τραγουδίστρα» μὲς στὸ ὑπόκοφο τρέμουλο τῶν δύο ἄλλων δαρμασμένων τεράτων.

Ἐκεῖ ψηλὰ εἶταν βασιλιάς. Τὸν ἔλεγα τρελλὸ τὸ φτωχὸ τὸ Μπίασκο, ἀλλὰ, ἐκεῖ ψηλὰ, εἶταν βασιλιάς καὶ ποιητής. Ὅταν ὁ γαλήνιος οὐρανὸς ἔφερε πάνω ἀπ' τὸν ἀνθισμένο κάμπο, ὅταν ἡ Ἀδριατικὴ ἀστραφετὴ ἀπ' τίς θναύγειες τοῦ ἡλιοῦ καὶ ἀπὸ τὰ πορτοκαλιά πανιά τῶν πλοίων, ὅταν οἱ δρόμοι βομβοῦσαν ἀπ' τὴ δουλειά, ἔμενε, ἐκείνος στὴ κορφὴ τοῦ καμπαριοῦ του χωρὶς νὰ κἀνη τίποτε, μὲ τὸ αὐτὴ του ἀκουμπισμένο στὸ πλευρὸ τῆς «Λύκαινας» τοῦ τροιπεροῦ κ' ὑπερήφανου θηριοῦ ποῦ ἕνα βράδυ τοῦ εἶχε ξεσκίσει τὸ μέτωπο. Δίπλα του ἡ «Τραγουδίστρα» λαμποκοποῦσε καὶ παραπέρα ἡ «Στριγγλα» ἔδειχνε τὴ γέρικη κοιλιά της τὴν χαρακωμένη σ' ὄλο τὸ μέκος ἀπὸ ἕνα ρήγμα καὶ τὰ σκαρμένα χεῖλη της.

Ὁ Μπίασκο εἶχε συναντηθῆ μὲ τὴ Ζολφίνα ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Ἀπριλίου πρὶν ἀπὸ τίς καρδιές τῆς Μόννας, κίνα ἀπὸ ἕνα ὀπάλλινο-οὐρανὸ μὲ μενεξεδένιες ἀποχωρώσις στὴ δίση. Ἐκείνη σιγοτραγουδοῦσε μαζέροντας χορτὸ γιὰ τὴν ἀγελίδα της. Ἡ μυροῦδι τῆς ἀνοίχτης τὸν χτυποῦσε στὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἔφερε μιὰ ζαλάδα, σὰν ἐκείνη ποῦ φέρνει ὁ ἀίμος τοῦ γλυκοῦ κρασιοῦ τὸν Ὀχτώβρη.
Ὁ Μπίασκο προχωροῦσε τρικλιζόντας, μὲ τὸ σκόπεο του ριγμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ μ' ἕνα μάτο γορφαλλά σὸ αὐτὴ. Δὲν εἶταν

